

Letnik XXXVII – april 2012, št. 2
ISSN 1318-9484

Velikonočnica

foto: Pavel Jarc

Iz vsebine:

- **Informacije z občnega zbora društva**
- **Predstavitve članice društva**
- **Povabilo na izlet v Vojvodino**
- **Prispevki o izletih na Kopitnik, Istrska ušesa, Lago Cornino in drugi**
- **Himna društva**

Vsebina:

OBČNI ZBOR	1
PREDSTAVITEV ČLANICE DRUŠTVA	4
POVABILO NA IZLET – VOJVODINA	5
MINUTKA ZA POEZIJO	6
PRISPEVKI NAŠIH ČLANOV O OPRAVLJENIH POHODIH IN IZLETIH	7
ISTRSKA UŠESA	8
KOPITNIK	10
LAGO CORNINO S SVOJO OKOLICO	13
RAZNI PRISPEVKI	15
HIMNA DRUŠTVA	17
UTRINKI IZ NARAVE	18

Glasilo prejema le člani PD VIHARNIK. Letno članarino društvu za tekoče leto je potrebno poravnati najkasneje do konca meseca junija. Neplačniki ne prejema več glasila.

Izdaja Planinsko društvo Viharnik, Gregorčičeva 20, Ljubljana.

Prva številka glasila v tekočem letu izide sredi meseca februarja (gradivo za občini zbor), ostale tri številke pa v začetku meseca maja, septembra in januarja. Vaše prispevke za objavo pričakujemo do sredine meseca aprila, avgusta in decembra.

Pošiljanje člankov in drugih prispevkov: Nevenka Kanduč, Pot v Čeželj 2, 1231 Ljubljana - Črnuče, e- pošta: nevenka.kanduc@gmail.com

Uredila: Nevenka Kanduč, lektorirala: Ema Miklavič

Članarino lahko poravnate pri g. Mariju Geču vsak delavnik med 12. in 15. uro, in sicer po predhodnem telefonskem dogovoru z njim na tel. št. 01/ 478 97 22

Tajnica društva: Alenka Hitti, Reška ulica 17, Ljubljana, e-pošta: alenka.hitti@gmail.com, telefon: 031 281 845

OBČNI ZBOR

Letni občni zbor PD Viharnik, ki je bil tokrat tudi volilni, smo izpeljali dne 24. 2. 2012. Tokrat ga je uspešno vodila Ema Miklavič. Občnega zbora se je udeležilo 48 članov, kar je po pravilih društva že zadoščalo za sklepčnost, zato smo lahko takoj pričeli z delom.

Pred začetkom občnega zbora

Predsednica društva je v svojem poročilu poudarila, da je bilo pri pripravi letošnjega plana izletov s strani UO vložena veliko dela in pozornosti, da bi pravočasno pripravili in sprejeli dokument, ki je glavni pokazatelj dejavnosti društva. Kot vedno, pa je bilo potrebno veliko usklajevanja med vodniki zaradi časovne primernosti glede na letne čase in usklajevanja glede zahtevnosti. Članstvo je pozvala, da aktivno sodeluje pri sprejemanju plana izletov in dopolni predloženi plan z eventualnimi predlogi.

Občni zbor je vodila Ema Miklavič.

Opozorila je, da se je UO aktivno vključeval v razpravo o Predlogu novega statuta PZS, ki bo na dnevnem redu skupščine PZS v aprilu letos. PZS še kar vztraja pri

razvrščanju društev v prednostne razrede, ne da bi bila znana merila ali kriteriji za razvrščanje društev in seveda še manj posledice le-tega.

Za planinsko skupino iz Tacna je poročal Janez Pohar. Skupina je še vedno zelo aktivna pri planinskih izletih, v letu 2011 so bili celo uspešnejši kot v predhodnem letu.

Urednica glasila je posebej pohvalila člane, saj so bili v preteklem letu bolj aktivni in ni bilo težav s prispevki. Zahvalila se je tudi za prispevke, prejete iz skupine v Tacnu.

Bila je dana pripomba na predlog finančnega načrta za leto 2012, saj je planiran celo manjši primanjkljaj sredstev. Pojasnili so, da je v planu predvidena postavka »izobraževanje vodnikov« verjetno ocenjena nekoliko previsoko.

Predsednica Nadzornega odbora je poročala, da je prisostvovala skoraj vsaki seji UO, da so natančno pregledali finančno poslovanje društva ter da je vse potekalo skladno s predpisi in delo UO posebej pohvalila.

Svoja poročila so podali tudi predstavniki drugih organov društva. Poročila so bila sprejeta brez pripomb.

Občnega zbora se je udeležila tudi predsednica MDO, Marinka Koželj Stepic, katero je Marjan Potisek zaprosil za mnenje glede uvedbe centralne evidence članov na PZS, saj v tem primeru vedno obstaja možnost izkoriščanja podatkov članov. Predsednica MDO je poudarila, da približno polovica društev ni imela pripomb o posredovanju osebnih podatkov na PZS. Evidenca bo služila raznim namenom, kot so dodatne ugodnosti za člane, enostavnejše zbiranje podatkov, razne možnosti sklenitve oblik zavarovanja ipd. Vsekakor pa ostaja še nekaj odprtih vprašanj, na katera trenutno še ni odgovorov in jih bo potrebno še doreči. Andrej Lipušček je v razpravi člane tudi informiral, da bodo imela društva določene finančne koristi, v kolikor posredujejo osebne podatke o članih na PZS, ugodnejše bo tudi razmerje delitve članarine med društvom in PZS. Ob koncu razprave je predsednica MDO omenila, da spremlja delovanje našega društva preko našega glasila. Naše člane pa je seznanila, da se lahko udeležijo tudi nekajdnevnega izleta v

Vojvodino, ki bo organiziran v začetku meseca junija.

Andrej podaja informacijo glede predlagane višine članarine za leto 2012.

Andrej Lipušček je poročal, da je PZS za leto 2012 priporočila zvišanje članarine za okoli 10% ter da je ponovno uveden družinski popust. Tako je bila potrjena predlagana članarina s strani PZS, ki znaša za B kategorijo članstva 22 evrov, za B1 članstvo (starost nad 65 let) 16,50 evrov itd. Članarina za pridružene člane, ki jo oblikuje samo društvo, pa ni bila spremenjena in je ista kot lani, to je 8 evrov.

Po sprejemu vseh poročil in po razrešitvi predsednice društva in organov ter pred izvolitvijo novega predsednika in članov organov društva je dosedanja predsednica člane seznanila, da kljub naporom in osebnim razgovorom z možnimi kandidati za predsednika/co društva le-ti funkcije, žal, niso želeli prevzeti. Poudarila je, da je pristala na ponovno kandidaturo še za eno mandatno obdobje potem, ko se je tudi večina dosedanjih članov UO društva odločila, da bo ponovno kandidirala za prevzem funkcije.

Rezultati volitev so naslednji:

Predsednica društva:

mag. Anica Popovič

Ostali člani Upravnega odbora:

Alenka Hitti, tajnica

Milka Zupan, blagajničarka

Boris Jesenšek, koordinator vodnikov

Breda Jančar, načelnica naravovarstvene sekcije

Nevenka Kanduč, urednica glasila

Andrej Lipušček, član

Nadzorni odbor:

Ema Miklavič

Helena Medved

Marjan Potisek

Po 33. členu Pravil PD Viharnik si predsednika izberejo sami.

Sekcija za varstvo gorske narave:

Breda Jančar, načelnica,

Helena Tepina, članica

Šturm Vera, članica

Tone Strojnik, član

Jože Martinjak, član

Uredniški odbor:

Nevenka Kanduč, urednica

Grega Rihar, urednik interneta in spletne strani

Bine Mlač, član

Ema Miklavič, lektorica

Častno razsodišče:

Milojka Modrijan, predsednica

Edo Gaspari, član

Zlata Šilih, članica

Markacijski odsek:

Marjan Kurent, vodja

Marjan Potisek, mentor

Plan izletov za leto 2012 je podal vodnik Štefan Rojina in navzoče pozval, da lahko dajo spreminjevalne predloge. Pri sestavi plana so se vsi vodniki zelo trudili, da bi ustregli željam in zmožnostim članov. Ugotavlja pa, da se nekateri člani nočejo udeleževati izletov, če je izlet zaradi majhnega števila udeležencev predviden z osebnimi vozili, kar pa je v takšnih primerih edino racionalno. Na sam program izletov ni bilo pripomb ali drugačnih predlogov in je bil nato soglasno sprejet.

Ena izmed prejemnic priznanj je bila tudi Milka Zupan.

Marjan Potisek je zbor informiral, da nam je PD Polž ob njihovi 15-letnici podelilo pisno priznanje za pomoč na njihovi poti. Priznanje hrani tajnica.

Tone Stojin je predlagal, da bi za posebne zasluge uvedli naslov »častni član društva« s podelitvijo posebne plakete in predlagal, da takšno priznanje kot prvi prejme Marjan Potisek. Predsednica je v zvezi s tem poudarila, da je za realizacijo tega predloga potrebno najprej spremeniti oz. dopolniti Pravila društva. Člani so sprejeli odločitev, da se dopolnitev Pravila sprejme, naslov častnega člana društva pa se podeli Marjanu Potisku.

Članica delovnega predsedstva je prebrala obrazložitve za podelitev društvenih priznanj v letu 2011. Priznanje PD VIHARNIK so prejeli naslednji člani:

Anica Popovič, srebrni častni znak
Štefan Rojina, srebrni častni znak
Milka Zupan, bronasti častni znak
Emma Miklavič, bronasti častni znak

Jožica Podgoršek, spominska plaketa ob življenjskem jubileju
Edo Gaspari, spominska plaketa ob življenjskem jubileju

Spominsko plaketo z zahvalo za dolgoletno in požrtvovalno delo je kot lektorica društvenega glasila prejela **Alenka Malešič**. Ob tem se ji je urednica še posebej zahvalila in ji izročila skromno darilo.

Zahvala dosedanji lektorici Alenki Malešič za skrb za lepo slovenščino v našem glasilu.

Ob zaključku zбора se je predstavnik PD Drago Bregar zahvalil za vabilo in povabil člane, da obiščemo njihovo kočo.

Prijetno druženje po končanem uradnem delu občnega zбора.

Po končanem uradnem delu občnega zбора smo si ogledali še krajšo predstavitev lepot Aljaske, ki jo je Anica Popovič obiskala leta 2011, nato pa je sledilo tradicionalno druženje ob kozarčku rujnega.

Viharnica Marija je ostale člane spodbudila, da smo zapeli našo himno.

Dolgoletna članica društva je udeležence spodbudila, da smo zapeli tudi viharniško himno. Nekateri so besedilo že pozabili, zato ga v tokratni številki ponovno objavljamo. Do naslednjega občnega zбора se moramo himno naučiti na pamet, da jo bomo lahko vsi v en glas strumno zapeli.

Urednica

PREDSTAVITEV ČLANICE DRUŠTVA

NAŠA JOŽI JE OD SILE

*Draga naša Jožica,
kaj danes se godi?
Tvoj jubilej praznujemo,
mi tukaj zbrani vsi.*

S temi besedami smo bučno, na ves glas, tudi s kakšno solzo, ki je od prevzetosti plavala v naših očeh, na znani napev začeli praznovanje rojstnega dneva, jubileja, ki je tako veličasten, da si ga komaj upam izgovoriti. Ob takem jubileju, 80-letnici, se človek nehote zdrzne, zamisli in se vpraša: kam, za božjo voljo, bežijo ta leta, kaj vse so nam prinesla, tudi odnesla, kaj smo doživeli in preživeli? Gotovo pa se je naša slavljenska takrat spomnila tudi lepih reči, ki so se nam dogajale in zgodile skupaj, v naši družbi. Za to je kar nekaj razlogov. Veliko skupnih jubilejev je za nami, takih in drugačnih praznovanj, planinskih taborov, da ogromnega števila izletov niti ne omenjam.

Kako neki bi, silni gobarki, ušel takšen primerek?

Po Janezovih več kot zanesljivih podatkih se je Joži Podgoršek pridružila naši skupini pred 24 leti, natančneje 21. maja 1988. Takrat jo je njena hči Urška pripeljala med nas. In takrat se je v naši skupini hodilo in hodilo! Tudi njen prvi izlet ni bil sprehajanje po dolenjskih gričih, ampak pravi pohod. Na seznam izletov se je

vpisala s 1836 m visoko Golico, ki ji je sledila še malo višja Dovška Baba (1891 m). V istem dnevu, da ne bo pomote. V tistih časih smo jo dobro odnesli, če je bil pohod krajši od 8 ur.

Počitek po naporni poti, malce razgleda, potem pa naprej.

Na naši top listi, ki jo z njemu lastno vestnostjo in natančnostjo vodi Janez, je po številu izletov na 4. mestu; pred njo so le Janez, Zdravko in Vida, tako rekoč ustanovni člani. Joži pa kar dobro vodi t.i. 1a skupino, v kateri se »drenjamo« še kar zagnani člani, tako si vsaj mislimo, zvesto ji sledimo, vendar je nikakor ne moremo ujeti. Zaenkrat ostaja nedosegljiva. Pa ne samo po izletih. Zelo smo ponosni nanjo. Če odštejemo skalovje, previsne predele, skoraj ni poti, s katero se ne bi spopadla. Včasih ji zadostuje že pogled vstran pa trdna moška roka in že se počuti varna, za nadaljevanje poti zanjo ni več ovir.

Kakšen neki je recept? Ne pove!.

Joži je vedno dobre volje, nasmejana, pripravljena za klepet, vendar nevsiljiva. Nekateri med nami kar nehamo godrnjati in se pritoževati. Pogledj Joži, si reče človek, nič ne reče, kar gre. Tudi nad izbranimi potmi se nikoli ne pritožuje, četudi – kot

pravi naša pesmica – se plazimo okrog dreves in jo ubiramo počez. Cenimo tudi njene izkušnje, radi ji prisluhnemo, ko nas o čem pouči, spet s svojim nevsiljivim načinom. Neprekosljiva pa je v svojih kuharskih spretnostih. Iz njene škatle piškoti izginevajo kot za stavo, legendarnega Jožičinega »štrudla« sploh ne bom omenjala.

Vse to je naša Joži. Lahko bi še kar naštevala in razpletala zgodbo naprej in nazaj. Namesto tega ji raje čestitamo ob osebnem jubileju. Recepta zanj pa nam vseeno ni zaupala, kar sami se bomo morali truditi, da bomo dočakali njena leta. Iskreno ji čestitamo tudi za prejeta priznanje, ki ji ga je naše društvo Viharnik podelilo ob življenjskem jubileju za njeno prizadevno delo v društvu. Na občnem zboru je bila kar vidno v zadregi, ko je zaslišala svoje ime.

Draga Joži! Želimo ti zdravja, da boš lahko počela vse, kar rada delaš, hranila svoje zajce, pa tudi z nami delila svoj čas, se veselila izletov, nam, nasmejana kot vedno, polepšala dan s kakšno od svojih dobrot, predvsem pa ostala - naša Joži.

Vilma Kaušček

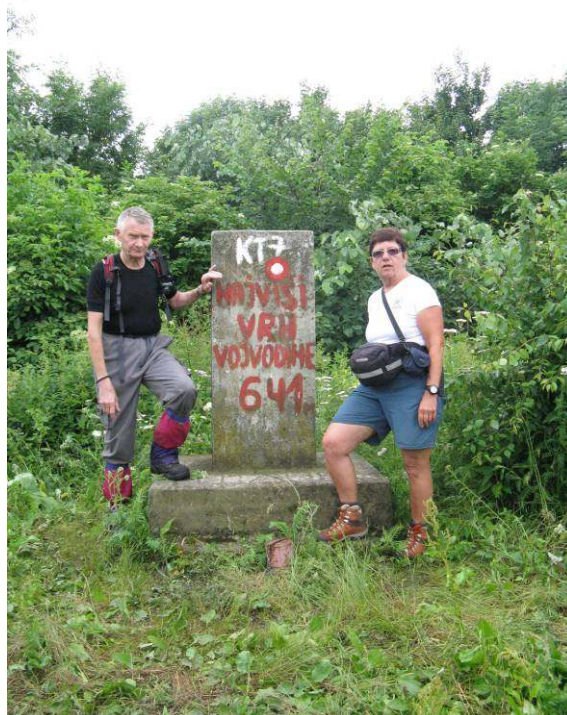
POVABILO NA IZLET

VOJVODINA 7. - 10. 6. 2012

V četrtek, 7. 6. 2012, se bomo ob 12.00 uri odpeljali s posebnim avtobusom z AP v Kamniku, ob 12.30 uri pa iz Ljubljane, Celovška c. 166 (remiza oziroma LPP) proti Beogradu. Mesto daje pravi velemestni videz, a tuintam je še žalostna slika iz časov bombardiranja NATA. Vožnjo bomo zaključili pozno zvečer v Vršačkih planinah pri planinskem domu PSD "Vršačka kula". V nedeljo se bomo vzpeli na Crveni čot (538 m), najvišji vrh Fruške gore, si ogledali enega od mnogih samostanov, se ob avtocesti ustavili za ogled muzeja Sremska fronta in se v poznih večernih urah vrnili v Ljubljano oziroma Kamnik. Tega dne bo skupne hoje 4 - 5 ur.

Tu bomo nastanjeni dve noči.

V petek se bomo podali na najvišji vrh Vojvodine, Gudurički vrh (641m). Ob povratku z vrha nas bo pot vodila mimo samostana Središte. Pozno popoldne si bomo ogledali znane vršačke vinograde, vas Gudurice, znano po tem, da je tam živelo in še živi mnogo Slovencev, ki so jih tja preselili po drugi svetovni vojni. Obiskali bomo tudi katero od značilnih vinskih kleti. Ta dan bo skupne hoje 5 - 6 ur.

Najvišji vrh Vojvodine, Gudurički vrh (641m).

V soboto si bomo ogledali Vršačko kulo, ki je imenitno razgledišče, se sprehodili po mestu Vršac, polno zgodovinskih in kulturnih zanimivosti. Nato se bomo odpeljali v Novi Sad. Tu si bomo ogledali najbolj značilne točke - Trg svobode, ki ga obdajajo zgradbe, grajene v secesijskem slogu, mestno hišo in župnijsko cerkev. Spoznali bomo, kako so prebivalci Novega Sada vezani na reko Donavo in kaj jim pomeni trdnjava v Petrovaradinu. Pozno popoldne bomo vožnjo nadaljevali na Fruško goro, do hotela Norcev. Tega dne bo skupne hoje le za ogled, torej približno 1 - 2 uri.

Fruška gora (internetne strani).

Fruška gora – Vrdnik (internetne strani).

Cena bo približno 150 €. Vključili bomo prevoz s posebnim avtobusom, 2 prenočišči v planinski postojanki, skupno večerjo v petek zvečer, 1 polpenzion v hotelu na Fruški gori ter skupno kosilo ob povratku.

Za ostale obroke lahko vzamemo kaj s seboj - predvsem za prvi dan, saj bodo med vožnjo le krajši postanki na bencinskih servisih - in drugi dan za na turo kak sendvič in energetske ploščice ter brezalkoholne napitke. V koči bo možno naročiti hrano za zajtrk in za večerjo.

Oprema: dobri planinski čevlji, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti vetru, hladu in morebitnemu dežju, osnovni toaletni pribor, rezervno perilo in obleko ter čelno svetilko. Priporočam še gamaše za zaščito pred mokro travo. Predlagam, da vso prtljago zložite v manjšo potovalko in nahrbtnik.

Valuta: priporočam, da vzamemo s seboj nekaj srbskih dinarjev. Za 1 € dobite približno 100 din. Cene hrane in pijače so nižje kot v Sloveniji.

Dokumenti: za prestop dveh državnih meja potrebujemo veljavno osebno izkaznico ali veljaven potni list.

Prijave: do zasedbe prostih mest ali najkasneje do 25. 5. 2012 pri vodnici Marinki na tel. (01) 56 16 925. Če pustite prijavo na odzivniku, navedite ime in priimek ter tel. številko. Prijavo lahko pošljete tudi po e.pošti: marinka.kozelj@gmail.com. Ob prijavi bo treba plačati akontacijo v višini 40 €.

Marinka Koželj Stepic

MINUTKA ZA POEZIJO

R U J

*Pogled v naravo daje otis,
da ni potrebno veliko
za preživetje.*

*Skalnata gmota je pravo nasprotje
stoterim odtenkom rdečkaste barve.*

Mene je eno samo navdušenje.

*Tako sta se lahko dogovorila
pusta sivina in vročekrvnost barv
za simbiozo?*

Brex nas.

SPOMIN NA SKUTO

*Sonce nad razbito goro
je velika pomaranča.*

Kamen v skali

od starosti

že krušljiv in prhek.

*V dlani dolga jeklenica,
pod nogami zarjaveli klini.*

Potne kaplje tečejo v oči.

V mišicah zadnji atomi moči.

Bivak v daljavi.

Avtorica: Nada LOMOVŠEK

PRISPEVKI NAŠIH ČLANOV O OPRAVLJENIH POHODIH IN IZLETIH

HRADECKEGA MOST znamenitost Ljubljane

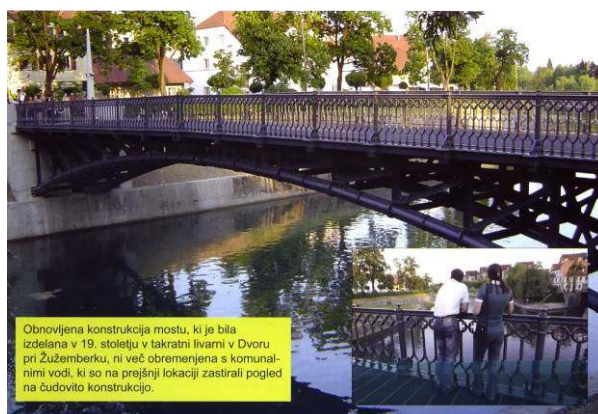
Dne 4. junija 2011 je Helena Tepina vodila planince PD Viharnik čez Ljubljanski grad v Botanični vrt. Bolj naravovarstveni kot planinski izlet nas je popeljal po na novo markirani poti čez Ljubljanski grad v Botanični vrt, od tam na lepo urejeno Špico in mimo Prul do Hradskega mostu, ki je bil

le nekaj dni pred tem predan v uporabo. Tu smo izlet tudi zaključili.

Vtise z izleta sem opisal v glasilu Viharnik št. 3, avgust 2011. Skromno pa sem opisal novo znamenitost – Hradskega most, saj nisem dobil primernega vira. Konec leta 2011 pa sem prejel glasilo gradbenega podjetja GRADIS – skupina G, izvajalca del na mostu. V njem je podrobno opisana zgodovina in potek del na mostu. Ker je opis zelo zanimiv, sem se odločil za dodatni prispevek v našem glasilu.

Potek del

Po pogodbi z Mestno občino Ljubljana je bila predvidena priprava novih temeljev mostu na novi lokaciji, obnova jeklene mostne konstrukcije bivšega Mrtvaškega mostu ter ponovna montaža konstrukcije mostu na novi lokaciji ob sotočju Gradaščice in Ljubljanice na Grudnovem nabrežju. Ta konstrukcija mostu je bila iz središča mesta najprej prestavljena že leta 1931 pod vodstvom arhitekta Jožeta Plečnika, ko so mostu dodali piramide s svetilkami in zaradi bližine patologije se ga je prijelo ime Mrtvaški most. Leta 2004 so ga zaradi dotrajanosti zgornje konstrukcije zaprli za osebna vozila in leta 2010 odstranili. Jeklena nosilna konstrukcija mostu iz 18. stol., stara komaj 150 let, je bila sedaj obnovljena v sodelovanju z ZVKD in po načrtih arh. Jožeta Plečnika iz leta 1932 ter sedaj ponovno usposobljena za svojo funkcijo.

Most, ki sedaj nosi ime po zaslužnem županu Ljubljane Johannu Nepomuku Hradskegem, je postavljen tako, da omogoča povezavo čez Ljubljanico med Prulami in Trnovim za promet pešcev in kolesarjev. Gradnja je bila izvedena v času od

novembra 2010 do aprila 2011, svečana otvoritev novo zgrajenega Hrdeckega mostu pa je bila 11. maja 2011.

Zgodovina mostu

Konec 18. stoletja so v Angliji uvedli nove peči za taljenje železa z uporabo koksa. S tem je postalo lito železo lahko dostopen in poceni material, ki je omogočil izdelavo revolucionarnih tehničnih novosti. Leta 1781 so tako na reki Severn zgradili prvi litoželezni most na svetu, ki danes simbolizira začetek industrijske revolucije. Ulit je bil v bližnji livarni v Coalbrookdaleu, kjer so razvili tudi večino metalurških novosti. Danes je »Ironbridge« osrednja turistična atrakcija Anglije pod zaščito Unesca. Novosti iz Anglije so se hitro prenesle v Evropo, predvsem v tedanjo Prusijo, kjer je lito železo povzročilo izredno navdušenje. V takem vzdušju je tedanji mestni svet Ljubljane razpisal gradnjo litoželeznega mostu, ki naj bi nadomestil leseni Čevljarski most. Po petih letih so sprejeli načrt nadinženirja Johanna Hermanna z Dunaja, ki je ustrezal tedanjim visokim zahtevam mesta in njegovega župana Hrdeckega. Po razponu je Hrdeckega most enak Ironbridgeu v Angliji, v celoti je bil ulit na Dvoru pri Žužemberku, tako nosilni loki kot tudi okrasna ograja. Ob otvoritvi 18. oktobra 1867 pa je požel splošno priznanje in odlične ocene strokovnih krogov.

Hrdeckega most je tako eden največjih dosežkov naše tehnične zgodovine. Hrdeckega most je prvotno ime, ki ga ta znani litoželezni most nosi od prvotne postavitve 18. oktobra 1867 na lokaciji Čevljarskega mostu. Poimenovan je po zaslužnem ljubljanskem županu med leti 1820 in 1846 Johannu Nepomuku Hrdeckem (1775-1846, Ljubljana).

Na lokaciji bivše ljubljanske mrtvašnice, kamor ga je leta 1931 prestavil arhitekt

Jože Plečnik, se ga prijelo poimenovanje Mrtvaški most. Skozi zgodovino sta se ohranjali obe imeni mostu.

Leta 2004 so most zaradi dotrajanosti zgornje konstrukcije zaprli za osebna vozila in začeli s pripravo načrtov za njegovo revitalizacijo. Most je bil februarja 2010 odstranjen in prenesen v restavriranje ter marca 2011 postavljen na novo lokacijo med Krakovskim nasipom in Grudnovim nabrežjem s prvotnim starim imenom Hrdeckega most.

Po demontaži konstrukcije mostu so odkrili poškodbe robnih vencev in ograje, zato sta se Mestna občina Ljubljana in Zavod za varovanje kulturne dediščine dogovorila, da te elemente naredijo na novo. Obstoječa nosilna konstrukcija je bila v dobrem stanju, zato je bilo poleg manjših popravil potrebno le še čiščenje in ponovna antikorozijska zaščita.

(vir: Novice Gradis- skupina G, št. 20/2011)

Marko Žontar

ISTRSKA UŠESA

Lepo in toplo marčevsko soboto smo šli poslušat Istro in to tako, da smo prišli do ušesa, ki sliši Istro. Tako je to naravno kraško znamenitost poimenoval Željko Kozinc, avtor številnih knjig o možnih lepih izletih v Sloveniji in še kje.

Do cerkvice Sv. Kvirika nad Sočergo, kjer se je pričela naša pešpot, smo se pripeljali s kombijem. Cerkevica s pokopališčem stoji na križišču, kjer se pride tudi do Lačne.

Takoj ko sem zaznala to usmeritev, se mi je obudil spomin na izlet na Lačno pred približno dvema letoma, ko smo se z nje spuščali v močnem, več ur trajajočem zimskem nalu in gazili blato skoraj do kolen. Na vzpon smo takrat rinili kljub jasni napovedi slabega vremena. Verjetno nas je usodno pritegnil za nas karizmatični vodnik Vojko in poznavalec Istre, ki nas vedno počaka in sprejme na Kozini. Domov grede smo se takrat vozili po nespluženi zasneženi avtocesti.

No, to je bilo takrat, tokrat pa smo se spustili od cerkvice proti Veli Badinu. Da, do znamenitih spodmolov v mejnem kraškem območju s Hrvaško na našo vasico Mlini, tik pred mejo, smo 2 uri hodili navzdol, čeprav smo delali planinsko turo. Da je tura svojo »planinskost« opravičila, smo videli kasneje, ko smo se vračali k cerkvi. Stene kraškega grebena, ki tu strmo pada, imajo pri Veli Badinu, ko ga gledaš od spodaj navzgor, konveksno obliko. Jaz bi po svoje opisala, da je steno izpodjedlo morje, ko je butalo ob njo, seveda če je morje segalo do sem in če je butalo ob steno. Kozinc pa je to opisal takole: »Stene so v najatraktivnejšem delu konveksne; spodmoli so ostanki zrušenih kraških jam, na kar kažejo ostanki kapnikov«. Naš vodnik pa »to je delo vetra, vode in vremenskih razmer.« Takole, pa je vse jasno.

Zgornja plast stene, po kateri smo hodili, da smo prišli pod njo, zglada kot naravno varovalo strehe spodmola (izpodjedene stene), v katerem so našle svoje zavetje številne vrste ptic. In zaradi varstva le-teh domačini ne vidijo radi, da planinci prečkajo pot s plezanjem čez steno, čez rob, na vrh.

Po opisu Željka Kozinca so v tem toplim zavetrju našle zavetje plašne vrste ptic, kot so puščavec, skalni golob, rdeča lastovka in planinski hudournik. Mi smo verjetno videli skalne golobe, kajti skrivnostni puščavec, ki je kovinsko modre barve, je zelo plah in ga je treba opazovati od daleč z daljnogledom, piše Kozinc. Plezanje po stenah in stikanje za golobi pa je seveda prepovedano.

V Velem Badinu vidimo tudi naravni most. Na informacijskih tablah pa si lahko vsak tudi prebere opis naravne znamenitosti in se seznanijo s prebivalci spodmola (kot se uradno reče moji »izpodjedi« stene). Vse skupaj pa ima od daleč videz velikega ušesa, ki posluša Istro in oddaja signale zaledju, da prisluhne tej skrivnostni pokrajini, ki navdušuje v spomladanskem cvetju, poletni soparici in jesensko zimskem deževju, da o burji ne govorimo. Radi sprejemamo njene signale, ker so nam mili.

Tako, prišli smo pod uho, si ga ogledovali in opazovali prebivalce v njem in jih sploh nismo strašili, kje neki! In morali smo nazaj v strmino (narobe svet) do kombija. Kako, po ovinkasti ponovitvi poti, po kateri smo prišli, ali čez steno, čez rob na streho spodmola?

Vodnik je v mislih razdelil udeležence v dve skupini, ki bosta šli ena tako in druga drugače! Potem pa se je naenkrat pojavila Breda, naša naravovarstvenica in imetnica baje zelo bolečih in operacijo terjajočih nožnih sklepov in objavila, da bo šla po klinih čez steno. Pa je rekel vodnik: tako, če gre ona, potem greste vsi čez steno! Pa smo šli in tudi prišli na vrh vsi, tudi »čezsedemdesetletniki« in preplezali tistih nekaj metrov stene po majavih klinih, oprijemajoč se mestoma natrgane oz. razcefrane kovinske vrvi. Smo planinci ali nismo? Bistveno smo si skrajšali pot. Šalo na stran, vzpon je dobro zavarovan, le verjeti si moral vase. Vodnik in Marko (spet Marko) sta se izkazala in nudila pomoč od spodaj in zgoraj. Na vrhu stene pa toplo sonce, rumena, posušena trava in beli zvončki v njej, kjer so našli možnost pokukati na svetlo. Malo smo poležavali, popili ter se po slabi urici hoje usedli v kombi.

Vodnik se ni izneveril svoji tradiciji in je ob povratku v Kubeđu našel ugledno gostilno, kjer so nas dobro postregli. No, in mi ne bi bili mi, če ne bi oštirke zaslišali, kako ceneje priti do rdečega vinca, ki nam ga je stregla. Priklicala nam je pridelovalca rujne kapljice iz vasi, ki je prišel do našega

kombija in nas vodil do svoje kleti. In seveda smo si vzeli tudi kaj za domov. Isto smo poslušali in ona je (u)slišala nas!

Anica Popovič

KOPITNIK

Zadnji vikend pred uradnim nastopom pomladi smo se viharniki odpravili na Kopitnik, ki je sestavni del Posavskega hribovja, severno od Zidanega Mostu. Vodnik Štefan in voznik Boris sta bila izredno dobro razpoložena in že takoj na začetku naše poti skrbela za prijetno razpoloženje 10 udeležencev izleta. Prijetno sončno in toplo vreme nas se spodbudilo, da smo se že v Litiji ustavili na kavici. Po naključju smo srečali našega vodnika Boruta, ki je bil namenjen na sestanek planincev. Da bi šel z nami, ga nismo uspeli prepričati, ne vem pa, ali smo ga prepričali, da je v tako krasnem vremenu škoda sedeti na sestanku.

Naše izhodišče je bilo lepo naselje Šmarjeta.

Naše izhodišče za Kopitnik je bilo lepo naselje Šmarjeta. Spoznali smo, da imamo tudi v Sloveniji svoj Lurd, saj je majhna cerkviča na blagi vzpetini nad naseljem posvečena lurški Materi božji. Celotna pot do Kopitnika je markirana tudi kot Zlatorogova transverzala ponosa, ki je opremljena z zelenimi tablami, na katerih so spodbudne misli in napotki planincem. Na prvi tabli je bilo navedeno naslednje napotilo: *V primeru, da ste že precej upehani, a to težko priznate, ustavite korak, oprite se na najbližje deblo in glasno povejte, da vam razgled jemlje dih.*

Približujemo se Lurdu.

Kar nekaj časa smo se počasi vzpenjali in občudovali široko in lepo poseljeno dolino pod nami. Vsega lepega je enkrat konec in prišla je tudi strma pot skozi gozd, ki smo jo počasi, vendar vztrajno premagovali. Na tejle potki sem prvič videla tudi jetrnik bele barve, ki sicer zaljša gozdna tla s svojo izrazito vijoličasto barvo.

Beli jetrnik, ki je precej redek.

Po premagani vzpetini je sledila prijetna jasica s počitniško hišico. Okrog nje je postavljeno kar nekaj lesenih skulptur in pri eni, ki spominja na Ostržka, se je rade volje fotografiral tudi naš vodnik Štefan. Lastnika hišice sta bila doma in z njima smo malo pokramljali o vzdrževanju takšnega ljubkega drugega doma. Dovolili so nam tudi, da smo pri njih posedli na travo in si privoščili malico.

Vodnik Štefan se je razveselil lesene skulpture, ki spominja na Ostržka.

Ko smo se malo okrepčali, smo veselo nadaljevali našo pot. Malo pod vrhom, na višini 865 m, stoji lična planinska koča, vendar smo se odločili, da se bomo ustavili pri njej pri povratku. Čez približno pol ure hoje smo se že povsem približali našemu cilju. Malo pred samim vrhom je bilo treba nekaj previdnosti zaradi ozkih in strmih pobočij, vendar nevarnosti ni bilo, saj je ta del poti opremljen z jeklenicami. Kopitnik se ponaša z 914 m višine, sam vrh pa je prepaden. Ime je dobil po svoji obliki, saj vrh gore res spominja na konjsko podkev. Z vrha je lep razgled na dolino Savinje in okoliško hribovje.

Veselo razpoloženje ob doseženem cilju.

Označba na vrhu Kopitnika visokem 914 m.

Pri povratku smo se seveda ustavili pri koči, kjer je oskrbnik nudil kar nekaj jedi na žlico. Po okrepcilu in martinčkanju smo nadaljevali našo pot v dolino. Tokrat pa je bila izglasovana odločitev, da se ne vračamo po isti poti, pač pa po poti, ki se konča neposredno nad zdraviliščem Rimske Toplice. To pot je namreč pred kratkim prehodila Alma, ko je bila na oddihu v teh krajih.

Pri povratku smo se ustavili pri koči na sedlu pod vrhom Kopitnika.

V Rimskih Toplicah smo se glede na vse predstavljene možnosti nadaljnjih ogledov odločili, da nadaljujemo z obiskom zdravilnega parka ob hotelu, ki je opremljen s 14 tablami z napisi o delovanju posameznih čaker, in se pri vsaki nekoliko pomudili in se sproščali, vse za naše zdravje.

Za zaključek izleta smo si ogledali še rojstno hišo našega pesnika Antona Aškercja (1856 – 1912) v naselju Senožče, ki je sedaj preurejena v muzej. Mlad fant iz sosednje hiše, ki je tudi daljni sorodnik pesnika, nam je predstavil nekaj zanimivih

podrobnosti o življenju iz tistega časa. V hiši smo lahko občudovali jedilno mizo z intarzijo, ki jo je naredil pesnikov oče, v spalnici pa smo videli še dva pesnikova plašča.

Postanek in sproščanje pri eni izmed 14 zdravilnih točk.

Predstavil nam je tudi življenjsko pot pesnika in njegovo napredno razmišljanje nasproti zakrnelim in zastarelim nazorom takratnih oblastnikov in kmečkega prebivalstva. Zaradi navedenega je bil kot duhovnik večkrat kazensko premeščen, v domačem kraju pa tudi ni bil najbolj zaželen. Vsi ga poznamo kot pesnika, manj znano pa je, da je veliko naredil kot arhivar v današnjem Zgodovinskem arhivu v Ljubljani, na kar smo bili ob obisku posebej opozorjeni. Pokopan je na starem ljubljanskem pokopališču Navje.

Rojstna hiša pesnika Antona Aškercja.

Polni lepih občutkov z izleta, kjer smo združili koristno s prijetnim, smo se že v mraku vkrcali na avtobus in se zadovoljni usmerili proti domu.

Nevenka Kanduč

LAGO CORNINO S SVOJO OKOLICO

Naravovarstveni izlet v ptičji rezervat Lago Cornino v Furlaniji je bil v soboto, 24. marca. S tem izletom se je po daljšem premoru med vodnike vrnila Breda Jančar, ki jo poznamo po tem, da vedno pripravi kaj manj znanega, a zelo zanimivega. Ta izlet je bil prav tak.

Na pot smo se odpravili ob spodobni osmi uri. Prevozili smo primorsko avtocesto do Šempetra in nato krenili po italijanski strani proti severu, mimo Vidma (Udin) in pri Majanu izvozili na lokalno cesto ter do vasi Cornino.

Naselje Cornino.

Rezervat pri Corninu leži v predalpskem svetu, ki je s svojimi značilnostmi kot nalašč za pribežališče mnogim vrstam ptic: na eni strani skalne stene in na drugi strani grušč ob reki Tilment (Tagliamento).

Sredi rezervata je majhno jezerce s kristalno čisto vodo.

Sredi rezervata leži jezerce turkizno modre barve. Pravijo, da je veliko dobrih osem tisoč kvadratnih metrov in globoko do osem metrov. Napajajo ga podvodni izviri, voda pa prihaja predvsem od Tilmenta. Na vzpetini med jezercem in reko je razgledišče, kamor smo se seveda tudi povzpeli.

Rezervat jastrebov pri Corninu.

Italijani oglašajo rezervat v prvi vrsti kot bivališče beloglavih jastrebov. Kolonija jastrebov je bila ustvarjena namenoma, z nastavljanjem mrhovine.

Beloglavi jastreb v rezervatu.

Jastrebi sicer živijo ob sredozemski obali – velike kolonije so recimo v Kvarnerju, na otokih Cres, Krk in Plavnik, v toplejšem času pa preletavajo Alpe. V rezervatu gnezdi še dobra desetina drugih ptic, na primer nočnih sov, videti pa je mogoče tudi orle, sokole. Ostalo živalstvo in rastlinstvo je sicer značilno predalpsko. V kletkah je mogoče videti jastrebe, krokarje in sove, v terariju modrasa.

Večina udeležencev naravovarstvenega izleta. Nekateri so se fotografiranju izognili.

Po ogledu rezervata smo se odpeljali proti severu, v obzidano mesto Venzone (po slovensko Pušja vas, po furlansko Vençon).

Obzidano mesto Venzone.

Kot v vsej Furlaniji je potres leta 1976 tudi tu prizadel precej škode. Tako so morali gotsko katedralo temeljito obnoviti, ostalo je malo umetnin, plastika Objokovanje in friz iznad vhoda.

Trgovinice v starodavnem mestecu ponujajo razne izdelke iz lavande.

V baptisteriju nasproti cerkve so shranjene mumije srednjeveških menihov, katerih telesa so bila izsušena zaradi izredno suhega zraka okoli krst. Prostor v kripti je bil namreč zatesnjen, in to po naravni poti.

V Slovenijo smo se vrnili prek Trbiža (Tarvisio), naredili postanek v Radovljici v gostišču Tulipan in bili doma še za dne.

Alenka Malešič

RAZNI PRISPEVKI

KDO VE, KAJ JE PRAV

Vprašani s številnih predavanj in tečajev: Zanima me, ali je varovalo, ki nam kot nekakšna ograja pomaga na planinskih poteh, jeklenica ali žična vrv?

Je izraz ferata tujka, ki je ne smemo uporabljati, ker imamo namesto nje označbo zavarovane in označene plezalne poti?

Torej, kaj je kaj? Poskusimo nekoliko duhamorno tvarino opisati nekoliko bolj slikovito. Recimo, da osebe A, B in C v letu Gospodovem 2002 izdajo strokovni slovar ali leksikon z naslovom Muharjenje v kalnih vodah. Ko pridemo v knjigarno, si običajno postavimo vprašanje, kateri je boljši oziroma katerega od teh leksikonov se bolj splača kupiti. Težko je reči, kaj nas bo pritegnilo, čeprav bi si morali pri nakupu postaviti le eno bistveno vprašanje: V katerem od teh leksikonov strokovno izrazje oziroma označbe (definicije) predstavljajo obvezni standard in so na najvišji izvedenski ravni? Kot rečeno, zadeva ta obrobna težavica v našem namišljenem primeru dolino šentflorjansko.

Odgovor je sila preprost, čeprav ga približno 99,99 % pišočih dolincev ne pozna. Ponavadi ne vedo, da imajo v malem morju različnih državnih ustanov tudi svojo akademijo znanosti in umetnosti (v državi Sloveniji ji rečejo SAZU) in da ima ta pod svojim okriljem nekaj znanstveno raziskovalnih centrov (ZRC) ali inštitutov (ZRI). In če eden od teh inštitutov, ki je visoko strokovno usposobljen za slovarje, izda kakšen slovar, v našem primeru leksikon za muharjenje v kalnih vodah, je ta naj naj slovar (super slovar) alfa in omega za vse

učitelje, politike in žandarje v dolini šentflorjanski. Tako je v vseh civiliziranih državah tega sveta, da večidel držav EU ne omenjam. Tako naj bi bilo tudi pri nas.

Pa žal ni. Leta 1995 si je zadala četica zagnanih, po akademski plati dovolj izobraženih planincev in alpinistov, nalogo, da napiše Planinski terminološki slovar. Pod vodstvom prof. Marjete Humar (ZRC SAZU) in po sedmih letih trdega dela je omenjeni slovar izšel. Tako se je končalo več kot 50 let dolgo jalovo mečkanje in govoričenje, da ne omenjam priprav in sestavljanje delovnih skupin. In takrat s(m)o pisci slovarja med drugim lavinske žolne, sonde, lopate spremenili v plazovne žolne, sonde in lopate. Toda v Zaplankah in nekoliko večji in bolj znani vasi Butalah so še naprej uporabljali lavinske žolne, sonde in lopate.

Nekaj podobnega se je zgodilo z žičnimi vrvmi, ki s(m)o jih po triletnem raziskovanju in posvetovanju preimenovali v jeklenice. Res je, da je nekoliko ostareli SSKJ (Slovar slovenskega knjižnega jezika, stran 1549) dopuščal jeklene, konopljene in žične vrvi, čeprav so Splošni tehnični slovar in še nekaj drugih v tem pogledu veliko bolj natančni, saj so si na čistem z izrazi pramen (le pri izdelavi vite vrvi), pramenasta vrv (neurejena vlakna z mikalnega stroja). V dokaj mirnih razpravah se je takrat 22 izmed 23 sodelavcev omenjenega planinskega slovarja opredelilo za jeklenico in eden za žično vrv. Med 22 sodelavci je bilo 7 doktorjev znanosti, 2 magistra znanosti, 11 univerzitetno diplomiranih inženirjev in profesorjev ter en inženir I. stopnje. Žal se jeklenica med uporabniki domačih izrazov ni prijela in posiljevanje z žičnimi vrvmi v dolini šentflorjanski se je nadaljevalo.

Mimogrede še tole: leta 1803 je naš Valentin Vodnik v Lublanskih novicah objavil pesem Jeklenice:

Cigan se prevrne,
zapoje ci-bú,
od strune srebrne (2)
ni lepši glasú.
„Ta tanka – ta tósta,“
prepeva ves dán:
bolj zrna je gósta, (5)
bolj mojster iskán.

Domala 200 let pozneje, leta 1999, je eden od urednikov Velikega (italijanskega) tekstilnega leksikona v daljšem uvodu pripomnil – nekoliko karikiram – da se mu

na izpitih dvigne krvni tlak, ko študent začne besedičiti o žični vrvi.

Leta 2006 je kontraadmiral David Chersty (poveljnik ameriške letalonosilke Nimitz)) ponosno omenil „pametne jeklenice“, ki zaustavljajo njihove tomcate, se pravi nadzvočna bojna letala.

Pri zadnjem izrazu me je malce zaskrbel slovenski prevod, ali morda le ni žična vrv. Zato sem po internetu pobaral svojega gimnazijskega sošolca in dobrega prijatelja v Torontu (Kanada), ki je univerzitetni profesor in svetovno znan fizik (op. prof. dr. Josip Nosil), kako je s to pametno jeklenico. Odgovor se je glasil: Bine, niti slučajno ni žična vrv.

In kako je z nesrečnimi feratami?

Problem sosedovih ferat (La Via Ferrata) je v tem, da naše zavarovane plezalne poti „niti slučajno“ niso plezalne poti, ampak nekaj povsem drugega. Vendar tukaj ni dovolj prostora, da to podrobneje razložim. „Brez veze“, bi rekli najstniki. Pravzaprav je problem v izrazu ferata, ki gre mnogim čistunom na živce, čeprav je označba v omenjenem terminološkem slovarju nedvoumna. Po slovensko lahko rečete ferata. Za vsak primer sem iskal naprej, pobrskal po svojem spominu in prebrskal knjige iz I. svetovne vojne, ki omenjajo (pra)zgodovino ferat. Našel sem na desetine zavutih odgovorov in vsaj 17 različnih poimenovanj, ki so me močno presenetila.

Tako nekateri avtorji zajetnih knjig Grande Guerra (Velika vojna) govorijo o nekaj tisoč začasnih, premičnih, stalnih, popolnoma zakritih, zgolj nočnih ... z lestvami, brvmi, skobami in (ha, ha) jeklenicami (da, da) opremljenimi stenski prehodi med leti 1915-1917 v Dolomitih, predvsem na južnem Tirolskem, v širši in ožji Karniji, Vzhodnih in Zahodnih Julijcih. Kajpak vse za potrebe učinkovitejšega bojevanja in oskrbovanja alpincev (tri vrste alpinov), cesarjevih gorskih lovcev in ne nazadnje navadnih prostakov in topničarjev (sv. Barbara je bila njihova zavetnica; hkrati je tako kot naši ministri „pokrivala“ vse ognjegasce).

Pojdimo dalje. Davno nekoč je bil grški, potem latinski, danes pa angleški jezik lingua franca, to se pravi najbolj razširjen jezik, ki so ga govorci različnih jezikov uporabljali za medsebojno

sporazumevanje. Danes vse kaže, da bomo morda v bližnji prihodnosti vsi govorili angleško. Skratka, in English the plural can be written either vie ferrate or via ferratas. Capishi?

Spričo vsega, kar sem prebral in se dodobra naučil, bi nekaterim iz doline šentflorjanske spravljivo ali prijateljsko priporočil, da izraz ferata sprejmejo kot vseevropski terminus technicus (strokovni izraz). Ta je dovolj nevtralen (ferum je menda izraz za železo), zagotovo sprejemljiv za prebivalce drugih (pod)alpskih dolin in navsezadnje nekakšen posreden spomin na nesmiselno trpljenje in umiranje milijonov mladih mož v I. svetovni vojni, ki so si z njimi, poleg drugega, reševali življenja. Ker so se pač skregali trije cesarji.

Bine Mlač

PABERKI IZ VODNIKOVE ZAPUŠČNINE

V marcu 2012 je bil dan poezije, tudi pisane besede, ki se ji v prihodnosti ne piše nič dobrega. Pred 215 leti (glej LN 1797, št. 96.) je Valentin Vodnik marsikaj namalal na papir, jaz pa sem za viharne izbral le nekaj drobcev iz njegovih časov.

P o e z i j a

Vinske mušice

*Ženicam mušicam
duh vinski je znan,
od vode jih bode,
je močnik neslan.*

*Dolenjko, Gorenjko
le vinček ohran,
še take namake
so tudi v Gublyan.*

*Je mlada, ga rada
vsaj merco na dan,
je stara, nemara*

se petih ne bran.

*Ga studna, odlfudna
si vtoči na stran,
ni čudne, negudne,
da b ne bil srkljan.*

*Popivka ga čivka
bod slab al močan,
pa sveta mu peta
posreba še kan.*

PROZA

Kranjci so še zdaj večidel visoke postave, trdni, rjavi ino rumene lase imajo. Na ravnem je dosti črnih, po hribih so bolj rjavci ino proti laškemu se rumena brada ino rumeni lasje bolj v črno zgublajo, zakaj na Laškem črna dlaka kraljuje. Slovenec se tudi na višnjevih ino modrih očeh pozna; Lahí pa črne oči imajo.

Naše kranjsko ženstvo se veliko lepše nosi kakor moštvo, tako da se smejo moški sramovati, katere dostikrat vidimo, da hodijo kakor gebe, katerim se nič ne prileže. Vunanje čedno držanje je znamenje ravnega duha; lenarti hodijo kakor pokveke.

Bine Mlač

HIMNA DRUŠTVA

Tako kot ste v informacijah z letošnjega občnega zбора PD Viharnik prebrali, je bila podana pobuda, da himno našega društva objavimo v društvenem glasilu, saj so jo mogoče nekateri dolgoletni člani že pozabili, novi člani pa še niso slišali zanjo. Sedaj, ko jo poznamo, je naša naloga, da se jo naučimo na pamet, da jo bomo na naslednjem občnem zboru družno in prešerno zapeli. Himno pojemo na melodijo: Jaz pa ti pa židana marela.

Pa še nekaj zgodovine: Natečaj za himno je bil razpisan v takratnem »Informatorku« ob 10-letnici društva, torej leta 1984. Na natečaj se je prijavil samo **Vlado Kovač**,

analitik na takratnem Republiškem sekretariatu za notranje zadeve. Za nagrado smo mu na občnem zboru podarili knjigo z naslovom Naše gore.

Himna je še vedno imenitna, le prvi verzi »pod uro se dobimo« niso več aktualni. Takrat smo se namreč na izlete vozili le z javnimi prevoznimi sredstvi, zato smo se vedno zbrali pod uro na peronu ljubljanske železniške postaje. Predhodne prijave niso bile potrebne, tako da vodnik sploh ni vedel, koliko udeležencev bo imel. Zanimivi začetki, kajne?

Urednica

HIMNA

Jaz pa ti ,
POD URO SE DOBIMO,
jaz pa ti,
NA AVTOBUS HITIMO,
jaz pa ti,
Z VIHARNIKI ŽIVIMO,
jaz pa ti
V HRIBE POJDEMO.

Rom – pom – pom
JE V PLANINCAH LEPO,
rom – pom – pom
VSI NAJ Z NAMI GREDO,
rom – pom – pom
MI VIHARNIKI SMO,
rom – pom – pom
JUUUHEEEJ!

Jaz pa ti
PA VEDNO DOBRA VOLJA,
jaz pa ti,
POD NAMI MEGLA MORJA,
jaz pa ti,
KROG NAS VRHOV OBZORJA,
jaz pa ti
V HRIBE POJDEMO.

Rom – pom – pom
JE V PLANINCAH LEPO,
rom – pom – pom
VSI NAJ Z NAMI GREDO,
rom – pom – pom
MI VIHARNIKI SMO,
rom – pom – pom
JUUUHEEEJ!

Avtor: Vlado Kovač

UTRINKI IZ NARAVE

PLOD SLEČA

V prejšnji številki glasila smo objavili spodnjo fotografijo z vprašanjem avtorja, če kdo izmed viharikov ve, za kakšen plod gre.

Zopet se je oglasila naša naravovarstvenica in dobra poznavalka planinskega cvetja Breda Jančar, ki je posredovala takšno razlago. Glede na to, da je kroglica roza barve na vejici sleča, je to **plod oz. seme**. Če bi bila kroglica na listku, pa bi bila to **šiška oz. zajedalec**. Naši naravovarstvenici še enkrat hvala za pomoč.

Urednica

ZNANILCI POMLADI

Sobotni društveni izlet v začetku meseca marca, ki je bil namenjen občudovanju Istrskih ušes, prebujajoči se pomladi in užitek rahlega vetriča, je tri viharnice tako navdušil, da smo se odločile to vzdušje nadaljevati tudi bližje Ljubljani. Tako smo v nedeljo obiskale Rakitno.

Sonček je že toplo grel, po okoliških travnikih in ob obronkih gozdov pa se je že ponujalo prvo spomladansko cvetje. V tej

zgodnji pomladi obarvajo naravo zvončki (teh na Rakitni nismo videle), telohi, žafrani, rese in tudi breze. Vsega se nikoli ne da ne opisati ne slikati, preprosto je treba biti tam. Kljub vsemu je na jezeru še vedno vztrajal led, ki pa se je ob robovih že pričel tajati. Tudi pogledi na gore so bili enkratni. Na eni strani Julijci s Triglavom, Karavanke, na drugi strani Snežnik.

Alenka Hitti

CIKOVT

Ko sem se pred skoraj 40 leti vselil v svojo hišo, sem takoj prvo zimo začel krmiti ptice. Hitro sem ugotovil, kaj imajo radi vrabci, sinice, taščice in ostali, le za kose nisem mogel ugotoviti, kaj radi jedo. Potem mi je nekdo rekel, da imajo radi jabolka. Hitro sem jim nastavljal cela jabolka, ki pa se jih niso dotaknili. Po naključju sem odkril, da na kompostu jedo samo prerezana jabolka in od takrat jim jabolka narežem.

Letos je bila zelo mrzla in dolga zima. Vsi kosi so redno sedeli pod grmom, kjer jim nastavljam jabolka. Nekega jutra so pa bili vsi na bližnji ograji. Pod grmom pa je bil lep ptič, malo večji od kosa in tako kljuval po jabolkih, da ga je bilo veselje gledati. S pomočjo velikega posterja naših ptic, ki ga imam na steni zaradi vnukov, sem ugotovil, da je to cikovt. Ostal je dober teden in jedel jabolka od jutra do večera. Kadar je bil on pod grmom, se kosi niso približali, čeprav nisem videl, da bi se kdaj ravšali.

Nekega dne se je zaletel v naše okno in takšnega omamljenega sem potem fotografiral, da ga imam za spomin. Nato si je seveda hitro opomogel. Moj vrt je zapustil čez dober teden, ko je mraz popustil.

Pavel Jarc